

res ledelse og eksperter. European Round Table-organisationen (ERT) må vel siges at være den interesseorganisation, som helt uden om det traditionelle politiske system har haft størst succes med at påvirke Den Europæiske Unions udvikling. Det er ingen hemmelighed, at det var personer fra ERT, som kom med de første ideer om det indre marked, og denne organisation har samtidig klart arbejdet for, at der bliver overladt mere kompetence og endelig lovgivende beslutning til Europa-Kommissionen og dens utallige komiteer. Dette fordi denne erhvervsorganisation er utålmodig over for den politiske proces' langsommelighed i forhold til at få godkendt, hvad ERT opfatter som de nødvendige arbejdsbetingelser for det europæiske erhvervsliv.

De store internationale selskaber, hvad enten de er med i ERT eller ej, har midlerne til velbemandede kontorer i Bruxelles og kan hyre eksterne konsulenter og PR-firmaer. Det gør dem i stand til at holde sig orienterede om detaljerne i de relevante EU-politikker og til at placere lobbyister, så de bedst muligt kan influere beslutningerne. Dette har en lang række ngo'ere overhovedet ikke mulighed for. Sociale bevægelser, som eksisterer lokalt eller regionalt, har hverken penge eller andre ressourcer til at blande sig på lignende måde. Og befolkningerne som helhed opdager først de sociale, politiske og økonomiske konsekvenser, når EU-lovgivningen er vedtaget og gennemføres nationalt.

Vi ved fra Kommissionens meddelelse fra den 2. december 1992 om »En åben og struktureret dialog mellem Kommissionen og interessegrupper«, at der på daværende tidspunkt var »ca. 3.000 interessegrupper af forskelligt art . . . og at lobbyist-sektoren beskæftiger i alt ca. 10.000. Heriblandt er der mere end 500 europæiske og internationale føderationer. Der er mere end 200 enkeltfirmaer, der er direkte repræsenteret, og ca. 100 rådgivningsfirmaer (management og public relations) med kontor i Bruxelles«.

Det eneste, vi formodentlig kan være sikre på i dag 10 år efter, er, at antallet kun kan være større. I sin meddelelse skriver Kommissionen, at den ikke »har fastlagt udtrykkelige regler for interessegrupper. . . at den ikke yder interessegrupperne særlige privilegier, der f.eks. kunne bestå i at udstede passersedler eller give lettere adgang til information«.

Kommissionen pointerer i sin meddelelse, at den vil opretholde en så åben dialog som muligt med alle implicerede parter »uden at skulle håndhæve en akkrediteringsordning«.

I meddelelsen kommer Kommissionen også ind på de forskellige og til tider mangelfulde procedurer for lobbyisme i de forskellige EU-lande samt USA, Canada og FN. Her skriver de, at »Den mest avancerede politik på området findes i USA«. Den amerikanske lovgivning blev som nævnt ovenfor yderligere skærpet i 1995 i sine krav til lobbyist-registrering.

Men Europa-Kommissionen er vejet tilbage for at lave en decideret adfærdskodeks eller lovgivning for lobbyister, som arbejder i forhold til Den Europæiske Union og dens lovgivning. I ovenstående meddelelse skriver Kommissionen på side 13, at »Kommissionen erkender, at der er behov for denne påvirkning udefra, tager imod den og har til hensigt at udvide denne praksis i fremtiden. Derfor vil Kommissionen nu træffe en række forholdsregler med henblik på at øge interessegruppernes deltagelse i forberedelsen af sine beslutninger«.

I det følgende afsnit opremser Kommissionen, hvad man kunne kalde »minimumskrav til adfærdskodeks«. Men Kommissionen er samtidig af den opfattelse, at »interessegrupperne bedst selv (kan) fastlægge og gennemføre en adfærdskodeks«. Man må sige, at Kommissionen er meget mådeholden med indholdet i sin opfordring til interessegrupperne. Det ligger langt fra den amerikanske lovgivning på dette område.

Europa-Parlamentet har i sin forretningsorden som bilag 9 nedfældet nogle formuleringer om en adfærdskodeks om »interessegrupper i Europa-Parlamentet«. Her står der, at interessegrupper over for Europa-Parlamentet skal redegøre for, hvilke interessegrupper de repræsenterer, ikke må indhente oplysninger på uhelderlig vis, og andre lignende ting. Men igen er der langt til den adfærdskodeks, som vi ser i USA, sammenholdt med fraværet af en adfærdskodeks fra Europa-Kommissionens side i forhold til lobbyisterne som sådan.

Derfor er det på tide, at denne ukontrollable påvirkning af Kommissionen, embedsmændene og komiteerne standses, og der indføres en række klare og skarpe krav til lobbyisterne og EU.